

HỒI 31

HUYẾT SỌ GIẢ ĐOẠT BẢO CẬP

M

ặt bốn lão ăn mày kia lộ vẻ tức khôn cùng.

Hoàng Thượng Chí chợt nghĩ:

- Sư phụ ta từng nói rằng: “Những cao thủ bị người sát hại đều đáng tội chết cả”. Vả lại dị nhân của võ lâm là Bất Lão Tiên Sinh cũng tiết lộ cho ta vài bí mật về cuộc đời ngang dọc của ân sư về mấy chục năm trước, theo lời của tiên sinh mà xét thì sư phụ ta chưa hề giết oan ai cả. Nhưng dù sao đi nữa, ta đã là đệ tử của người, dĩ nhiên những chuyện oán thù huyết cừu này ta có bốn phận phải gánh vác. Còn đối với người bạn vong niên này ta biết tính sao đây?

Nam Cái phần nộ, nét mặt lạnh nhìn Thượng Chí một lát, rồi hần học nói:

- Tiểu tử, mi có chịu nói ra không?

Suy tính kỹ càng rồi, chàng đáp:

- Mười ngày nữa, văn bối sẽ đích thân đến quí bang, trả lời rõ ràng cho tiền bối, thế có được chăng?

Nam Cái tức giận, nói lớn:

- Việc đấy không được! Lão ăn mày này chỉ muốn biết ngay bây giờ thôi. Sư phụ mi ở đâu?

Thượng Chí bối rối vô cùng:

- Không phải muốn dấu tiền bối, nhưng hiện giờ khó nói ra được.

Nam Cái nhìn Thượng Chí cười gằn, nói:

- Tiểu tử táo gan thực, dám đùa với lão ăn mày này sao. Hãy nói thật đi rồi ai đi đường ấy.

Thượng Chí tức giận vô cùng, nếu không phải Nam Cái ca ca thì nhất định chàng đập cho một chưởng rồi.

Nén giận chàng nói:

- Nếu văn bối không chịu nói, thì tiền bối nghĩ sao?

Bốn lão ăn mày nghe nói thế tay chân ngứa ngáy, cử động liên hồi như muốn xuất thủ, nhưng y chưa được lệnh Nam Cái, đành hậm hực nhìn chàng như muốn ăn tươi nuốt sống mới hả dạ.

Nam Cái cười ha hả, nhìn Thượng Chí, nói:

- Tiểu tử nông cuồng thật! Việc này đâu phải người đứng chủ động mà hách dịch thế?

Thượng Chí mỉm cười, nói:

- Tiền bối nói quá đáng, có lẽ người muốn động thủ chẳng?

- Phải, nếu mi không chịu nói, mi nên biết ta buộc lòng phải làm thế, chẳng lẽ ta về tay không à?

Thượng Chí cau mày, bối rối vô cùng, chàng nào muốn đánh nhau với mấy ông già này, vả chẳng có đánh nhau u đầu sưng trán cũng không giải quyết được gì cả, mà còn có thể nguy đến tính mạng nữa. Nếu chàng muốn tẩu thoát thì dễ như lấy đồ trong túi, cả bọn quần này kể cả Nam Cái cũng không ai bắt được, nhưng như thế thì còn chi danh dự của chàng nữa. Chàng muốn mọi hành động của mình phải quang minh chính đại, không thềm chạy trốn ai cả.

Phần bốn lão ăn mày giận đến độ không chịu được nữa, đồng loạt nhảy ra, khua gậy đánh chó đánh một vòng. Một người nói với Nam Cái:

- Bẩm trưởng lão, chúng ta đâu cần phí hơi với thằng oắt con này.

Thượng Chí thấy họ gọi mình là oắt con tức giận vô cùng, đưa mắt lạnh lẽo nhìn bọn tứ lão, miệng không thềm nói câu nào.

Nam Cái đưa tay cản tứ lão, nói:

- Các người không phải đối thủ của hấn đâu.

Rồi quay qua Thượng Chí nói tiếp:

- Tiểu tử, lão ăn mày này không chờ lâu được, mi hãy sớm quyết định đi.

Thượng Chí vừa hả miệng định trả lời...

Đột nhiên một tiếng gầm như quỉ dậy, làm đình tai nhức óc. Bọn cao thủ đều run lên cầm cập, mặt cắt không còn chút máu, miệng ú ớ không ra lời, họ như muốn thoát chạy, nhưng có một sức mạnh vô hình làm họ lo sợ không dám thoát thân.

Tiếp theo đấy, một vật to bằng đầu người vút từ trên rơi xuống, tốc độ nhanh phi thường, vật ấy xé gió phát ra tiếng kêu kinh dị, quái đản, âm thanh nhọn hoắt như muốn đục thủng màng tai mọi người.

Tiếng kêu dừ vút, ngay giữa đấu trường, hiện rõ một vật đỏ thắm lặn dưới đất. Đó chính là cái đầu lâu máu! Từ hai lỗ thủng sâu hoắm ở mắt, như phát ra những tia sáng vô hình nhìn mọi người, như vừa thách thức, vừa đe dọa... Cái dấu hiệu khủng khiếp này là quái lệnh của một cuộc tàn sát!

- Huyết Sợ! Thượng Chí kinh hoàng buột miệng kêu lên.

Quỷ Bảo Chủ Nhân đột nhiên xuất hiện khiến chàng ngạc nhiên vô cùng, cứ trân trối nhìn chiếc đầu lâu máu không chớp mắt.

Nam Cái và bốn lão ăn mày cả kinh lùi lại sau một trượng. Trong đấu trường giờ im phăng phắc, mọi người không dám thở mạnh. Sự im lặng khô đọng lại kiềm chế mọi người khiến bọn cao thủ không sao cử động được.

Người ta nghe được tiếng lá cây lìa cành chạy sà sạt trên mặt đất khô, tiếng cựa mình của bọn côn trùng nhỏ, tiếng vo ve của đàn ruồi bu trên những vũng máu thẫm tím và những thân người, mới chết...

Cái chết chóc, rừng rợn bao trùm cả đấu trường. Bọn cao thủ đứng cứng đờ như tượng gỗ, họ có cảm tưởng: chỉ cần xê dịch một tí thôi thì cái chết khủng khiếp vô cùng sẽ đến.

Kim Trọng Lão Lão qua một thời gian điều trị, thương thế đã giảm đau hơn một nửa, vừa chống kim trọng đứng dậy, chợt thấy chiếc đầu lâu máu nổi bật giữa đấu trường, thì tay chân bà ta bủn rủn đứng không nổi, té quỵ xuống đất.

Thượng Chí nhìn Huyết Sợ không chớp mắt, nghĩ thầm:

- Quỷ Bảo Chủ Nhân sao lại xuất hiện bất thần thế này, không lẽ y đã biết mình được cứu thoát và được giải huyệt? Còn Thất Hồn Nhân dạy phải đến yết kiến Bảo Chủ và nếu y có hỏi ai đã giải đạo huyệt thì phải đưa bàn tay của bà ta cho y! Bây giờ có nên đưa nó cho y không nhỉ?... Tại sao Thất Hồn Nhân lại phải chịu chặt tay cứu mình? Hay đó là qui luật của Quỷ Bảo?

Nghĩ đến đấy, Thượng Chí bốc giận, cái nợ máu của hai họ Hoàng, Trương chưa trả, nay lại thêm cái hờn bị chặt tay của Thất Hồn Nhân nữa. Tất cả thâm thù này đều đổ trên đầu Quỷ Bảo Chủ Nhân cả.

Lúc này, không khí càng ứ đọng, cảnh vật im lặng như hòa theo cái sợ hãi trong lòng bọn cao thủ, đúng là một cảnh chết!...

Mọi người chờ đợi tử thần gọi tên.

Huyết Sọ lại một phen được nhuộm màu máu đỏ và cái thành tích ác độc của nó một lần nữa được ghi sâu vào tâm khảm cừu huyết hận của bọn giang hồ.

Thượng Chí giận đến run, không còn kể chi sống chết, ngửa mặt thét lớn:

- Huyết Sọ, mi hiện ra mau!

Tiếng thét bật lên xé tan cả bầu không khí cô đọng này giờ. Bọn cao thủ giật thót mình, kinh hãi. Bọn họ ngầm nghĩ có lẽ Huyết Sọ không phải là lão ma đầu Ma Trung Chi Ma thực rồi! Nếu không sao đệ tử của lão lại dám kêu Huyết Sọ một cách khinh miệt như thế và còn có vẻ ngang nhiên khiêu khích!

Dĩ nhiên, ngoài Thượng Chí ra không ai hiểu nỗi lòng thù hận của chàng đối với chủ nhân linh Huyết Sọ này.

Đối với bọn võ lâm, Huyết Sọ là người bất khả xâm phạm, hành tung bí mật vô cùng, hành động xuất quỷ nhập thần suốt mười mấy năm nay không ai biết mặt mũi thực của y ra sao cả. Vì thế tuy lòng lo sợ nhưng cũng hiếu kỳ, muốn Huyết Sọ xuất hiện xem y là người thế nào mà ghê gớm thế.

Sau tiếng thét của Thượng Chí, mọi người bỗng mờ cả mắt, đến khi lấy lại được bình tĩnh thì giữa đấu trường đã xuất hiện một người, mặc đồ xanh thẫm và mặt cũng được che kín một lớp vải xanh.

Huyết Sọ xuất hiện!

Thượng Chí trợn mắt lạnh lùng nhìn cừu nhân, chờ đợi...

Không khí đã căng thẳng, giờ muốn nức nở cả ra... làm quần hùng suýt ngạt thở.

Đứng đối diện với Thượng Chí, Bảo Chủ vẫn lạnh lạnh nhìn chàng không nói:

Nam Cái và bốn lão ăn mày đã lui hẳn về cuối sân, đứng nhìn chăm chú vào Thượng Chí và Bảo Chủ...

Thượng Chí nghiêng răng kèn kẹt, nhìn vào Huyết Sọ hét:

- Bảo Chủ còn muốn dạy điều gì nữa?

Huyết Sọ không đáp lời chàng, quay sang bọn quần hùng, nói:

- Hôm nay Bốn Bảo Chủ dung mạng bọn người một lần, thôi hãy rút đi cho khuất mắt!

Tiếng nói tuy không lớn lắm, nhưng bọn quần hùng nghe như tai mình bị kim nhọn đâm phải...

Như được lệnh đại xá, không dám chần chờ sợ Bảo Chủ đổi ý, bọn quần hùng cầm đầu chạy khỏi cái khu vực chết chóc này. Chẳng mấy chốc đấu trường vắng lặng, chỉ còn lại ba người đứng giữa những xác chết nằm ngổn ngang.

Trừ Thượng Chí và Bảo Chủ, thì người thứ ba chính là Nam Cái, trưởng lão Cái Bang, một nhân vật uy tín nhất giang hồ.

Sự có mặt của Nam Cái làm Thượng Chí ngạc nhiên vì người bạn vong niên này nhất định không phải là địch thủ của Huyết Sọ rồi và cách đây không lâu ông bạn già này suýt chết vào tay Huyết Sọ. Vậy bây giờ Nam Cái ở lại đây làm gì?

Huyết Sọ mắt vẫn gườm Thượng Chí, cất giọng nói với Nam Cái:

- Nam Cái! Lão ăn mày kia! Mi chán đời rồi sao?

Nam Cái cười gằn, đáp giọng khinh bỉ:

- Bảo Chủ, có lẽ nào người lại ra tay ăn hiếp lão già ăn mày này?

Vẫn không thèm quay đầu lại, Huyết Sọ cất giọng lạnh lùng:

- Nếu mi không biết điều, thì buộc ta phải ra tay, đó là dĩ nhiên!

Giữ nụ cười khinh khi, Nam Cái nói:

- Sao mới gọi là biết điều?

Buông chuỗi cười ngạo nghễ, Bảo Chủ nói gằn:

- Nhưng bây giờ đã muộn lắm rồi, ta sẽ hóa kiếp mi! Bổng Nam Cái nghiêm nghị nói:

- Bảo Chủ quên lời hứa của sư thúc tôi là Tống Thiết Trượng Tiên bối sao?

Bảo Chủ cất tiếng cười lạnh lẽo, như tiếng ma hú, nói:

- Hì... hì... hì... thằng ăn mày thối tha kia, mi dám đùa cùng lão phu à?

Nam Cái nghe hỏi thế, đột nhiên thét lớn:

- Mi cả gan thật, dám mạo danh Huyết Sọ để đầu độc bọn giang hồ!

Thượng Chí giật mình! Lão già trước mặt này là Huyết Sọ giả sao? Nam Cái căn cứ vào đâu mà nói thế nhỉ? Phải rồi! Có lẽ nguồn gốc câu chuyện chân giả này nằm ở lời hứa nào đó giữa Tống Thiết Trượng Tiên bối và Quỷ Bảo Chủ nhân. Nhưng bây giờ Huyết Sọ trước mặt có phải là giả chăng? Và lão ta đến đây với mục đích gì?

Chợt vai Huyết Sọ lắc nhẹ, thân hình lão vụt một cái đã đứng trước mặt Nam Cái rồi.

Nam Cái bất giác giật mình, lạnh cả người.

Trong khi đó, Thượng Chí cũng bám riết theo Huyết Sọ.

Huyết Sọ cất giọng, tiếng như từ cõi âm vọng lên:

- Lão ăn mày kia, mi muốn tự tử hay để bổn Bảo Chủ phải ra tay?

Nam Cái lùi lại một bước, mắt long lên, cất giọng nghiêm trang:

- Huyết Sọ, mi đã giả danh hiệu ấy mà tàn sát bao đệ tử của Cái Bang, ở Vô Hâu Tự, trên bãi Bạch Thủy. Chính mi đã xuống tay hạ độc thủ tâm Bang Chủ tại Tiêu Công Miếu...

- Câm miệng lại, lão phu chỉ hỏi mi tự tuyệt hay để lão phu phải ra tay thôi.

Nam Cái cười khanh khách, nói:

- Huyết Sọ, ngày cuối của mi cũng đã tới!

Huyết Sọ lạnh lùng hừ một tiếng, đột nhiên song chưởng chum lại trước ngực, rồi nhanh như chớp vung tay đánh tạt ra liền hai chưởng, tư thế cực kỳ lợi hại...

Thấy chưởng thế quá độc, Thượng Chí lo sợ cho Nam Cái chống đỡ không nổi, nhưng chưa tiện ra tay chợt nhìn song chưởng của Huyết Sọ, Thượng Chí bỗng nhớ đến Chủ Nhân Quỷ Bảo, cũng có đôi chưởng giống y như lão này. Hữu chưởng trắng muốt như ngọc, tả chưởng đen tuyền như mực, nhưng phát ra nhiều tia sáng, còn người này tuy cũng có hai sắc chưởng như thế, nhưng không lóng lánh như Quỷ Bảo Chủ Nhân. Điều này chứng tỏ lời Nam Cái nói quả không sai.

Trong khi ấy Nam Cái liếc nhìn chung quanh như chờ đợi, nét mặt thoáng vẻ lo sợ, rõ là lão ăn mày này đang trông người tới cứu.

Thượng Chí thấy nguy đến nơi, vội thét lớn:

- Huyết Sọ hãy chậm tay!

Không thèm quay đầu lại, lão ta cất giọng lạnh lùng:

- Tiểu tử đừng vội, để lão phu siêu độ cho lão ăn mày này trước đã...

Nói xong, song chưởng chấn động.

Lão ăn mày Nam Cái vội phát chưởng chống lại, nhưng vừa định vận sức thì cảm thấy công lực tiêu tan mất, không sao tụ lại được. Cấn chặt răng vận đến ba lần, nhưng cũng vô hiệu. Mặt không còn tí máu, lùi lại ba bước đưa đôi mắt kinh hãi nhìn đối thủ.

Huyết Sọ mỉm cười thâm độc, xạ đôi mắt lạnh như tiền nhìn lão ăn mày Nam Cái. Rồi Bảo Chủ thét lớn, hai luồng kinh lực, một lạnh như băng tuyết, một nóng tựa lửa hầm từ đôi chưởng phát ra nhắm Nam Cái ào ạt đổ tới.

Nam Cái nuốt nước bọt, nét kinh hãi trên vẻ mặt, lão nhắm mắt chờ đợi cái chết...

Đang lúc nguy cơ này, đột nhiên thân hình Nam Cái bay bổng lên rút đánh bịch một tiếng, cách xa chỗ cũ hơn trượng. Giữa lúc ấy hai luồng kinh lực của Huyết Sọ vừa đập tới, bùng một tiếng rền cả tai, dưới đất hiện rõ một lỗ thủng to tướng, đào sâu vào lòng đất hơn một thước.

Nam Cái tránh khỏi cái chết trong gang tấc.

Người ra tay cứu Nam Cái không ai khác hơn Bệnh Thần, truyền nhân của Ma Trung Chi Ma.

Thượng Chí đã hai lần nếm thử loại võ công kỳ quái ấy rồi, nên vừa trông thấy cử chỉ của ông bạn vong niên ấy, thì biết nguy đến nơi rồi, không cần suy nghĩ, liền phát chưởng đẩy văng Nam Cái, cứu lão ca ca của mình.

Nam Cái nhìn chàng rồi lắc đầu tỏ vẻ không hiểu. Thượng Chí mỉm cười nhưng câm miệng chẳng buông lời nào.

Huyết Sọ từ từ quay sang Thượng Chí, lạnh lùng nói:

- Bệnh Thần, dù mi có muốn chết cũng chớ nên gấp thế!

Cái giọng nói lè nhè này, rõ không phải của Quỷ Bảo Chủ Nhân mà chàng đã gặp trong Quỷ Bảo, nhưng muốn chắc hơn, Thượng Chí nói:

- Huyết Sọ! Đêm qua, ba chưởng với một chỉ, ta và ngươi đã ngang ngựa nhau, nay ngươi còn dám đỡ của ta ba chỉ nữa không?

Huyết Sọ nghe thế kinh ngạc chả hiểu gì cả. Lão lùi lại ba bước, trở mắt nhìn Bệnh Thần không chớp.

Đây chỉ là lời bịa đặt của Thượng Chí để khám phá xem Huyết Sọ trước mặt thực hay giả. Nay thấy lão này có vẻ ngờ ngác, Thượng Chí cười khanh khách:

- Tài giả dạng của mi còn non quá, hãy rút cái lốt Quỷ Bảo Chủ Nhân ấy đi, nó đã lộ tẩy rồi!...

Qua hai lỗ thủng nhỏ trên chiếc khăn xanh che mặt, đôi mắt Huyết Sọ ngời tia sát khí. Bổng Bảo Chủ nghiêng răng kèn kẹt, nói:

- Thằng nhãi ranh, mi tới số rồi mới dám phạm thượng thế...

Vừa nói song chưởng vừa gạch một cái trong không...

Thượng Chí không dám xem thường, vội vận toàn lực vào đôi chưởng chống lại.

Đang lúc Huyết Sọ phát chưởng đánh Bệnh Thần, đột nhiên lão ta xoay mình lại, nhanh như chớp quật song chưởng công Nam Cái. Việc xảy ra chớp nhoáng, Thượng Chí bị ngón không sao kịp ra tay cứu Nam Cái nữa, chàng vừa tức giận vừa lo sợ cho Nam Cái...

Trong khi ấy Nam Cái cũng dờ ra, không biết phải chống đỡ ra sao nữa. Lão không ngờ Huyết Sọ lại giao hoạt đến thế...

Chưa hết ngạc nhiên thì chưởng phong đã đến, trong tiếng hự đau đớn, thân hình Nam Cái bị chưởng lực đẩy văng cả trượng. Nếu là người công lực tầm thường thì không sống nổi, nhưng may Nam Cái đã sẵn có công lực quá thâm hậu, nên chưa đến nỗi vong mạng. Sau khi bị quật ngã, Nam Cái vội gượng trỗi dậy, quần áo đã rách nát, dơ bẩn giờ lại càng tệ hại hơn. Mặt lão xanh xám, hai dòng máu thâm tím ứa ra mép, trộn lẫn với cát bụi, nhuộm thâm cả bộ râu trắng thành màu đỏ sậm.

Thấy thế, Thượng Chí nghiêng chặt răng, hữu chưởng phát lên giữa chừng biế thành chỉ, đó là chỉ pháp Đông Kim Chỉ một tuyệt kỹ thất truyền võ lâm mà Ma Trung Chi Ma đã ròng rã bốn mươi năm nghiên cứu.

Năm luồng chỉ lực như năm làn khói trắng, xé không khí phát ra những tiếng kêu véo véo, khí thế thực đẹp mắt và dũng mãnh vô cùng.

Huyết Sọ nghe tiếng chỉ phong, biết không phải thường vội lách vai lách sang bên để tránh. Tuy thân pháp của lão quả kỳ ảo, lạnh lẽ phi thường, nhưng vẫn còn chậm một bước. Thân hình Huyết Sọ rung động mạnh một cái, hai chân chuệch choạng lùi lại ba bước, vai trái của lão bị trúng một luồng chỉ lực, máu tuông chảy ướt cả vạt áo trước ngực.

Huyết Sọ vội khép chặt các đạo huyết vì thế máu liền ngưng, không chảy nữa. Lão cất giọng cười quái đản đưa đôi mắt căm hờn nhìn Thượng Chí, hằn học:

- Nhãi ranh đừng vội phách lối, hãy mở to mắt xem lão phu xuống tay đây...

Vừa nói song chưởng vừa xoắn tít vào nhau, rồi đột nhiên vung tay đánh về phía Thượng Chí...

Thượng Chí đống cả người, chính chàng đã chứng kiến chưởng pháp này trong Quỉ Bảo khi Quỉ Bảo Chủ Nhân thực đánh chàng, cũng chiêu số giống y như vậy và khiến công lực chàng bị tổn mất, không sao tụ lại được.

Nay Huyết Sọ giả lại dùng chưởng pháp này đánh chàng.

Tim đập thành thạch, Thượng Chí vội hít mạnh một hơi, tất cả kinh mạch bị nghẽn như có vật gì chặn lại, chân khí đã biến đi đâu mất cả rồi!

Lo sợ cuống cuồng, không ngờ lão Huyết Sợ giả này công lực lại cao thâm đến thế, Thượng Chí thấy võ công lão này và Bảo Chủ giống nhau như đúc...

Nguy hiểm chờ chực bên mình, cái chết dễ như trở tay, không còn thì giờ suy nghĩ nữa, Thượng Chí phó mặc số mệnh, hít mạnh một hơi chàng mừng rỡ vô cùng, vì lần này hơi sức của chàng đã xông ào ạt phá tất cả trở lực trong kinh mạch khiến nguyên khí lưu thông trở lại và thành tựu được ở đơn điền.

Chàng nghĩ thầm:

- Xem thế thì đủ biết công lực giữa Huyết Sợ thật và Huyết Sợ giả này cách nhau mấy bậc.

Cái mặt nạ da người của Thượng Chí, làm cho Huyết Sợ giả không sao khám phá được sự biến chuyển trên gương mặt chàng, vì thế, lão ta còn ngần ngừ, chưa biết quái công của lão có gặt được kết quả chăng, nên chưa dám ra tay tiếp. Nhân cơ hội này, Thượng Chí dồn được tất cả chân nguyên sẵn sàng đối phó. Nếu lão ra tay sớm thì Thượng Chí không chết cũng bị thương.

Sau một lúc ngần ngừ, bỗng Huyết Sợ vung song chưởng, bàn tay lão run liên hồi, hai luồng kinh lực nóng, lạnh phóng ra dữ dội.

Thượng Chí vội quật song chưởng, đánh chéo nhau theo một tư thế trong Ma Ma Chưởng Pháp ra chống đỡ.

Bùng một tiếng chát chúa, cả há đều lùi lại một bước.

Huyết Sợ hét lớn một tiếng, dùng thân pháp kỳ ảo lướt tới, liên tiếp tấn công tám chiêu cực cùng hiểm hóc, biến ảo khôn cùng, hơn nửa chiêu số này rất lạ chưa hề thấy sử dụng trên giang hồ bao giờ. Khiến người đứng xem là Nam Cái phải le lưỡi lắc đầu khiếp sợ.

Dưới sự tấn công ồ ạt của địch thủ Thượng Chí buộc phải lui lại tám bước mới tránh được áp lực của chưởng phong. Rồi không để địch thủ kịp thời công tiếp, Thượng Chí vội giở những chiêu công chưởng pháp trong Ma Ma Chưởng Pháp ra phản công kịch liệt.

Trong chốc lát, bóng chưởng của cặp cao thủ, tuôn ra như sóng gió, tiếng la hét vang dội như sấm sét, gió chưởng lôi cuốn bụi cát tung lên mịt mù một góc trời, cây cỏ nằm rạp sát đất không còn vươn lên nổi, lá cây cách xa năm trượng bị hấp lực của chưởng khí nghiêng ngả như muốn bật gốc, lá rơi ào ào như gặp phải một cơn bão dữ dội.

Hai người hăng say đến nỗi quên hẳn trời đã xế chiều, người ta chỉ thấy hai cái bóng vờn nhau như hồn ma, bóng quỉ. Trận thế đã đến hồi quyết liệt, Thượng Chí bây giờ đã mệt lắm rồi, không còn biến hóa lanh lẹ như trước nữa, chàng chỉ đủ sức giữ thế thủ. Trong khi ấy Huyết Sọ vẫn tấn công tới tấp.

Nhiều lúc chàng dùng cả Đông Kim Chỉ ra chiến đấu, nhưng địch thủ đã phòng trước và công lại những chiêu số thực ác độc, khiến chàng nhiều phen suýt chết...

Thượng Chí không ngờ võ công của lão Huyết Sọ giả này cao siêu như thế.

Cầm cự được lai mười chiêu nữa, toàn thân Thượng Chí đã toát mồ hôi lạnh, cái chết như chập chờn trước mặt chàng cắn chặt môi gần bật máu, đem hết tàn lực ra chống đỡ...

Nam Cái đứng nhìn trận thế mà lòng bối rối vô cùng, lão tuy đã được Bệnh Thần cứu thoát, nhưng lại bị thương khá nặng, hơn nữa với công lực của Nam Cái không đỡ nổi ba chiêu của Huyết Sọ, thì làm sao cứu được Thượng Chí.

Thượng Chí giở hết những phần thủ trong Ma Ma Chưởng Pháp, mà không ngăn được sự tấn công như bão táp của Huyết Sọ. Chàng nghĩ rằng: Công lực của lão này còn cao gấp hai lần của Âm Sát Mạc Tú Anh nữa.

Đột nhiên một tiếng thét to như sấm át hẳn tiếng hừ yếu ớt, Thượng Chí choáng váng cả mặt mày, khí huyết như muốn chạy đảo ngược cả lên, lão đảo lùi lại trên tám bước mới đứng vững. Mùi tanh xông lên tận mũi và miệng chàng cảm thấy mằn mặn như ứa máu.

Chàng vừa bị Huyết Sọ đập một chưởng ngay ngực!

Huyết Sọ ré lên lanh lảnh, tiến tới một bước. Một luồng kinh lực mạnh mẽ tưởng xô ngã núi, theo bước chân của lão mà ào đến...

Thượng Chí nghiêng chặt răng, dồn hết tàn lực gượng gạo vung song chưởng lên đỡ.

Sau một tiếng bùng dữ dội, Thượng Chí không còn tự chủ nữa, lão đảo lùi lại được mấy bước ngã thì sóng soài trên mặt đất, máu miệng ứa ra không ngớt...

Huyết Sọ cất tiếng cười lạnh lạnh, đắc ý, giơ trảo chộp vào lưng và bụng Thượng Chí... Dĩ nhiên mục đích của lão chỉ muốn chiếm Phật Thủ Bảo Cập thôi...

Trong lúc ấy, có giọng con gái nạt lớn:

- Huyết Sọ! Mi cả gan thực, dám đả thương người ta à!...

Tiếp theo đó một luồng gió kỳ quái ào đến.

Thượng Chí cảm thấy lưng mình có vật gì động phải, hoảng hốt đưa tay sờ, thì ra Phật Thủ Bảo Cập đã bị lấy mất rồi.

Vừa lấy được Bảo Cập, Huyết Sọ nhanh nhẹn nhảy ra ngoài một trượng tránh luồng quái khí ấy... Làn gió kỳ quái ấy đánh hụt Huyết Sọ, nhưng lại trúng Thượng Chí, bắn ra ngoài một trượng, bị kinh động mạnh Thượng Chí phun ra một búng máu tươi nữa.

Giữa đấu trường bấy giờ xuất hiện thêm một thiếu nữ dáng dấp đẹp vô cùng tiến đến bên Nam Cái.

Nam Cái vội vã hỏi:

- Cô nương, người đã đến trễ rồi lệnh tổ phụ đâu sao không thấy?

Cô gái nhìn Nam Cái như nhận lỗi rồi cất giọng lãnh lút:

- Tổ phụ tiểu nữ bận việc không đến được sai tôi thay mặt người đến đây.

Thiếu nữ nói xong, đưa tay lên vạch thẳng một cái, rồi quất ngược lại thành vòng tròn, rất kỳ lạ xem như nàng đang đùa vầy. Nhưng từ lồng ngực chưởng phát ra luồng hơi cực kỳ dũng mãnh, tự cuộn vào nhau như hình tròn ốc, nhắm Huyết Sọ chụp xuống...

Không dám xem thường, lão ta vội nhảy tránh một bên, mắt gườm thiếu nữ nhưng không chịu ra tay. Từ miệng lão phát ra những tiếng kêu kỳ dị như ma tru quỷ hú. Rồi lão cúi người nhặt chiếc đầu lâu máu đỏ vào người, quay phắt lại, vai khểnh một cái thân hình đã vọt đi như tên bắn, phút chốc không còn tăm dạng đâu nữa.

Thân pháp như ảo ảnh của lão khiến Thượng Chí buột miệng khen thầm.

Thượng Chí gắng gượng đứng dậy, đưa mắt nhìn thiếu nữ, bất giác giật mình kinh ngạc.

Thiếu nữ này chính là người đã cứu chàng lần đầu tiên khi Quỷ Bảo Chủ Nhân đánh rơi xuống sông. Sau này, nàng lại được chàng cứu thoát và trong dịp ấy mẹ con Thất Hồn Nhân đã khuyên chàng kết hôn cùng nàng, nhưng việc không thành. Thiếu nữ này quả là Ngô Tiểu My!

Thượng Chí kinh ngạc khôn xiết nghĩ thầm:

- Theo ta biết thì công lực của nàng rất thường, nhưng sao cách có một thời gian ngắn mà nàng đã thay đổi chóng thế? Lạ thực!

Mà tổ phụ nàng là ai nhỉ?...

Tại sao Huyết Sọ gặp nàng lại bỏ chạy không dám đấu? Nàng tuy khá hơn xưa nhưng chưa chắc là địch thủ của lão mà?

Nếu Ngô Tiểu My không đến kịp lúc, nhất định Huyết Sợ không bỏ qua ta và Nam Cái đầu. Bực thật! Ta lại phải mang vào cổ cái ơn này nữa!...

Nghĩ thế chàng miễn cưỡng, chấp tay chào nàng và nói:

- Cảm ơn cô nương đã ra tay cứu mạng...

Ngô Tiểu My thở thê đáp:

- Không dám ạ, thiếu hiệp chớ làm thế, tôi không chịu đâu... hơn nữa tôi cũng từng thụ ơn của... mà thôi...

Đương nhiên Ngô Tiểu My không bao giờ ngờ cái con người bệnh hoạn trước mặt là Ý Trung Nhân của nàng là Lãnh Diện Nhân tài hoa phong nhã mà nàng hằng ao ước được sánh duyên cùng chàng. Trái lại Thượng Chí biết rõ cả, và chàng nhìn nhận từ đây mình phải tìm cách nào để đáp cái ơn này.

Ngô Tiểu My lại nói:

- Thiếu hiệp chắc bị thương nhẹ, vậy sẵn đây tôi có mang mấy viên linh đơn gia truyền, tuy...

Thượng Chí cười khẩy ngắt ngang lời Ngô Tiểu My, rồi lãnh đạm nói:

- Lòng tốt của cô nương tôi xin ghi, nhưng thương thế này thường lắm, cô nương chớ bận tâm làm gì.

Ngô Tiểu My có vẻ giận, không thèm nói thêm nửa lời. Nàng quay lại vái Nam Cái và nói:

- Thưa lão tiên bối, tiểu tử xin cáo biệt ạ!

Nói xong, nàng xoay sang Thượng Chí buông tiếng lạnh lùng: “Chào Thiếu Hiệp”, rồi thân hình khẽ lắc cái đã biến mất trong đêm. Thân pháp nàng quả kỳ ảo không khác gì Huyết Sợ giả cả. Thượng Chí đôi mắt nhìn theo cho đến khi bóng nàng khuất hẳn trong khu rừng. Chàng nghĩ đến tình cảm của nàng đối với mình mà lòng thầm xúc động.

Nam Cái thấy Ngô Tiểu My đã đi xa hẳn rồi, liền nói với Thượng Chí:

- Tiểu tử, việc nào vào việc ấy, tuy lúc này mi cứu được tánh mạng lão ăn mày này, cái ơn ấy lão không bao giờ quên, nhưng món nợ máu của bốn bang không thể không thanh toán được, mi hãy nghĩ cho kỹ mà hành động...

Thượng Chí thoáng nghĩ:

- Nếu bây giờ mình lột mặt nạ ra chắc không ai thấy được trừ ca ca ra, nhưng như thế thực khó xử cho cả hai, dĩ nhiên với hào khí của người bạn vong niên này không thể

vì tình nghĩa với mình mà lãng xạo mối thù của Cái Bang được. Còn mình cũng không thể dựa vào tình bằng hữu, mà làm nhục cái danh ân sư. Hơn nữa việc oán thù chưa rõ đen trắng ra sao thì không thể quyết đoán ai phải ai trái được. Điều này phải hỏi lại ân sư cho phân minh rồi liệu sau.

Đồng thời sư phụ tánh mạng chỉ còn có mấy ngày nữa thôi, đương nhiên những món nợ máu này mình phải gánh vác thay người, thế thì mình chớ có hấp tấp nhờ sai lạc thì khốn mất...

Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, xét thấy mình giấu mặt là ổn nhất, nên chàng liền chấp tay vái Nam Cái, nói:

- Thưa tiền bối, cứ theo khi nãy đã nói, nghĩa là vào khoảng mười hôm nữa, văn bối sẽ đích thân đến quý Bang để thanh toán minh bạch món nợ này. Lão tiền bối nghĩ sao?

Nam Cái cau mày, nói:

- Mi đích thân đến thanh toán à?

- Đúng vậy ạ!

Nam Cái trợn mắt quát lớn:

- Không được, nợ nần, ai thiếu nấy trả, tuy đệ tử có thể lãnh chịu ân oán của tôn sư, nhưng mi... nhưng cứu cánh...

Thượng Chí biết Nam Cái có phần mẫn mình, nên không nỡ nói hết câu. Chàng cảm động vô cùng, cất tiếng:

- Xin lão tiền bối chớ lo! Điều này về sau sẽ nói rõ cho tiền bối rõ tại sao văn bối có ý dẫu tung tích của ân sư?

Nam Cái ra chiều suy nghĩ, một lát sau nói:

- Thôi được, lão ăn mày chịu theo ý mi lần này.

Thượng Chí mỉm cười thỏa mãn vô cùng. Nhưng sự xuất hiện đột ngột của Nam Cái làm chàng hoài nghi, nhất là vừa rồi lại có mặt của Ngô Tiểu My nữa. Tại sao lại thế? Vô tình hay có sắp đặt trước?...

Nghĩ lẩn quẩn một lúc chàng liền cất tiếng hỏi Nam Cái:

- Thưa lão tiền bối, bây giờ ta hãy gạt oán thù của sư môn sang bên đã, văn bối muốn người dạy bảo vài điều.

Nam Cái nhú mày, nói:

- Đừng có khách sáo, mi nói thử ta nghe xem, có đáng trả lời không đã.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>